

Pootjebaaien bij de krokodillen

THIJS ZONNEVELD

Het was nog te ver. Nog veel te ver. Zo veel en veel en veel te ver. De Champs-Élysées strekte zich voor hem uit, aan de horizon hing de Arc de Triomphe over de finish. Hij had nog achterom kunnen kijken, hij had kunnen twifelen.

Maar Dylan Groenewegen ging gewoon.

Driehonderd meter: het lijkt zo dichtbij, maar voor de sprinters is het een eeuwigheid. Het is als verspringen voor Usain Bolt of korfballen voor Stephen Curry: het lijkt er wel op, maar het is het net niet. Het is vijf seconden te lang op kop in de wind. Het is een cadeautje aan de renners in je wiel. Op driehonderd meter voor de streep aangaan met een pelotonnetje topsprinters in je wiel is als pootjebaaien in een zwembad vol krokodillen: een kansloze missie.

Maar hij haalde het. Allemachtig, hij haalde het. En hoe. Alleen Greipel kwam nog tot zijn achterwiel, de rest kon alleen maar naar de schroeiplekken op het asfalt kijken.

Groenewegen is pas 24 jaar oud. Hij komt eigenlijk pas net kijken. Maar toch lag er dit jaar al heel veel druk op zijn schouders. Van zijn ploeg, van het Nederlandse publiek, maar vooral van hemzelf. Hij is niet bezig met winnen over drie of vier jaar, hij wil het nu. In kleine wedstrijden, in grote wedstrijden. Of het nu de Ronde van Koekwauzerveen is of de laatste rit van de Tour de France: hij moet en hij zal.

Vorig seizoen zag ik hem van dichtbij aan het werk in een paar kleinere Nederlandse wedstrijden. Of beter gezegd: ik voelde hem aan het werk. Er rijden in elk peloton renners rond van wie je voelt h^oe graag ze willen, hoe hoog het vuur in ze oplaait. Bij Groenewegen was

het allesverzegend. Op de momenten dat hij vooraan moest zitten, was het voor hem buigen of barsten. Of, zoals hij het zelf altijd zegt: podium of jodium.

Gisteren zag je het terug vlak voor de laatste bocht. Hij werd op vijfhonderd meter van de streep gepasseerd door het treintje van Katoesja en kreeg een kwak van Alexander Kristoff, een Noor die elke dag een peloton zeehondjes doodknuppelt voor zijn ontbijt. Maar Groenewegen ging niet aan de kant voor Kristoff. Geen voorrang voor ervaren rotten, geen angst om te vallen. Hij gaf zelfs een beuk. En nog één. Daarna drukte hij Kristoff uit het wiel als een kleuter op een fiets met zijwieltjes. Na de bocht ging hij aan zonder een spoor van twijfel. Te ver? Dat maakte hij zelf wel uit.

Wat Groenewegen deed in de laatste kilometer was sprinten met zijn hart. Zonder te rekenen, zonder te wachten, zonder angst voor wat dan ook.

Niks jodium.

Podium.